

2 Απριλίου 2014

Το τάμα ενός πατέρα στη Θεομήτορα «Παναγία Σουμελά»

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

Φωτο:emlakkulisi.com

Το Μάρτιο του 2007 έπρεπε να επισκεφθώ στην Κοζάνη τα γραφεία της Περιφέρειας Δυτικής Μακεδονίας, για να συναντήσω κάποια υπηρεσιακά στελέχη σχετικά με κάποια συνεργασία που είχαμε.

Ταξίδεψα μαζί με τον ανιψιό και συνεργάτη μου Γιώργο Φούσκα, απολαμβάνοντας τη διαδρομή του κομματιού της νέας Εγνατίας οδού, Θεσσαλονίκης - Βέροιας - Κοζάνης. Στο δρόμο, και ενώ θαυμάζαμε την ποιότητα κατασκευής του δρόμου, αλλά και την υψηλή τεχνολογία, σήραγγες, γέφυρες κτλ., που συνέβαλε στην ολοκλήρωση του έργου, με προσοχή άκουσα την παρατήρηση του ανιψιού μου, όταν μετά τη Βέροια πήραμε το νέο δρόμο προς την Κοζάνη.

Η χάραξη του νέου δρόμου, σχολίασε ο Γιώργος, βλέπω ότι δεν περνάει μέσα από το χωριό της Καστανιάς, όπου και η μονή της Παναγίας Σουμελά, αλλά κατευθύνει τους οδηγούς, συντομότερα και ασφαλέστερα, βέβαια, περιφερειακά και παράλληλα προς τη Μονή!

Είναι αλήθεια, του απάντησα, ότι πολλοί ταξιδιώτες που πήγαιναν προς την Κοζάνη, μέχρι πρόσφατα, υποχρεωτικά περνούσαν κοντά από τη Μονή, και γι' αυτό συχνά συνήθιζαν να μπαίνουν στο χώρο της εκκλησίας, για να ανάψουν ένα κερί, να κάνουν το σταυρό τους, να πιουν ένα κρύο νερό και ξεκούραστοι να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

Από δω και πέρα αυτό δε θα συμβαίνει τόσο συχνά. Όμως είμαι βέβαιος ότι οι οδηγοί που κινούνται στο νέο δρόμο, ασφαλώς με μεγαλύτερη ασφάλεια και άνεση, όταν περνούν κοντά από τη Μονή, θα κάνουν και πάλι το σταυρό τους, ή θα αφήνουν τη σκέψη τους να ταξιδέψει κοντά στην Παναγία, κάνοντας τη δική τους προσωπική ευχή.

Συνεχίσαμε το ταξίδι μας και σύντομα βρεθήκαμε στο κτιριακό συγκρότημα της περιφέρειας. Πριν ολοκληρώσουμε τις γραφειοκρατικές υποχρεώσεις μας, μπήκαμε στο γραφείο του προϊστάμενου του τμήματος που είχαμε επισκεφθεί, για μια τελευταία υπογραφή.

Η πόρτα του γραφείου που ήταν ανοιχτή και ένα φλιτζάνι αχνιστός καφές που περίμενε κάποιον, με έπεισαν ότι ο εργαζόμενος που έπρεπε να συναντήσω, εκείνη τη στιγμή απουσίαζε, αλλά σύντομα θα επέστρεφε στο πόστο του.

Πράγματι, σε λίγο είδαμε να έρχεται στο γραφείο ένας σαρανταπεντάρης εύσωμος κύριος.

-Γεια σας, Μυρωτής Κωνσταντίνος, ο προϊστάμενος του τμήματος, σε τι μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

Είναι αλήθεια ότι, παρά τα όσα λέγονται ή καταμαρτυρούνται στη Δημόσια Διοίκηση, σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα και με εξαιρετική ευγένεια από μέρους

του υπαλλήλου ολοκληρώσαμε τη δουλειά μας.

Άπλωσα το χέρι να τον ευχαριστήσω και να τον χαιρετήσω, και άκουσα τον Κώστα να με ξεπροβοδίζει με το όνομά μου.

-Κύριε Τανιμανίδη, σας γνωρίζω από τις δραστηριότητές σας στον ποντιακό χώρο, τα γραπτά σας, την τηλεόραση, αλλά κυρίως από την Παναγία Σουμελά.

Την ίδια στιγμή το μάτι μου έπεσε σε μια εικόνα της «Παναγίας Σουμελά» που είχε στο γραφείο του.

Τον ρώτησα:

-Είστε Πόντιος;

-Όχι, μου απάντησε, όμως αγαπώ τους Πόντιους και παρακολουθώ με ενδιαφέρον τις δραστηριότητές σας.

-Και η εικόνα της Παναγίας Σουμελά; Γιατί έχετε αυτή στο γραφείο σας και όχι κάποια άλλη εικόνα, ρώτησα με αρκετή δόση αγένειας το συνομιλητή μου.

-Ξέρετε, για δεκατέσσερα χρόνια εγώ και η γυναίκα μου η Ιωάννα δεν μπορούσαμε να αποκτήσουμε παιδιά. Είχαμε όμως ακούσει από κάποιους για τα θαύματα που κάνει η Σουμελιώτισσα. Έτσι, αφού το συζητήσαμε με τη σύζυγό μου, αποφασίσαμε να προσφύγουμε στη χάρη Της. Τον Ιούλιο του 1997 επισκεφθήκαμε τη Μονή, προσευχηθήκαμε, ασπασθήκαμε την αγία Εικόνα της Παναγίας, κουνήσαμε τη μικρή κούνια που υπάρχει στη βάση της και ζητήσαμε τη βοήθειά της, για να αποκτήσουμε παιδί. Πράγματι, λίγο καιρό μετά φύγαμε από τη Μονή, περίπου ύστερα από ένα μήνα, διαπιστώσαμε ότι η γυναίκα μου είναι σε ενδιαφέρουσα. Έτσι στις 29 Μαΐου 1998 γεννήθηκε ο Παναγιώτης μας, δέκα μήνες περίπου μετά τις προσευχές και τις ικεσίες μας στην Παναγία. Γι' αυτό, παρόλο που έγινε ο νέος δρόμος, συνεχίζω να διασχίζω αυτή τη διαδρομή μέχρι τη Βέροια, όποτε είναι απαραίτητο, μέσω του παλιού δρόμου, για να έχω την ευκαιρία να ανάψω ένα κερί στην Παναγία Σουμελά και να την ευχαριστήσω για ό,τι συνέβη στη ζωή μας. Γι' αυτό και έχω κάνει τάμα, την εικόνα αυτή να την έχω πάντοτε μαζί μου, στην πορεία της ζωής μου, και να είναι φύλακας και προστάτης της οικογένειάς μας.

Του ευχήθηκα να χαίρεται το παιδί του, να είναι υγιής αυτός και η οικογένειά του, φωτογραφήθηκα μαζί του, και πριν πάρω το δρόμο της επιστροφής για τη Θεσσαλονίκη, του ζήτησα την άδεια να δημοσιεύσω τη μικρή του ιστορία, στην εργασία που ετοιμάζα.

Πηγή: Μνήμες και μνημεία του Πόντου. Στέφανος Π. Τανιμανίδης. ΣΟΥΜΕΛΑ «Η ΠΡΟΣΦΥΞ ΠΟΝΤΙΑ ΠΑΝΑΓΙΑ». Τόμος β΄. Σελ. 462-464

<http://bit.ly/1cEmUkD>